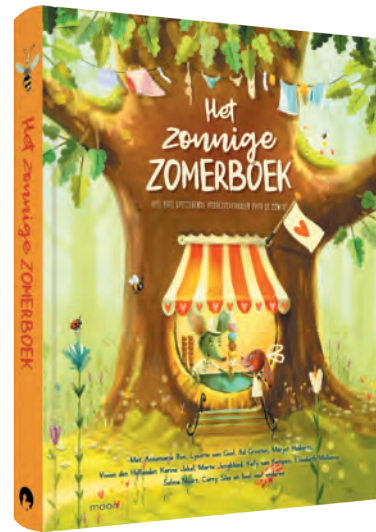

**Het
heerlijke
herfstboek**

Lees ook:

Het wonderlijke winterboek

Het zonnige zomerboek

Het heerlijke herfstboek

HEEL VEEL FIJNE VOORLEESVERHALEN
OVER DE HERFST

MET: ANNEMARIE BON, MARIANNE BUSSE & RON SCHRÖDER, RUBY COENE, PIETER FELLER,
FLOOR DE GOEDE, MARJET HUIBERTS, BARBARA JURGENS, MARLOES KEMMING, HANNA KRAAN,
RINDERT KROMHOUT, SJOERD KUYPER, LUCAS VAN DE MEERENDONK, ELISABETH MOLLEMA,
MIRJAM OLDENHAVE, NIENKE PEETERS, CORA SAKALLI, PAMELA SHARON, MANON SIKKEL,
CARRY SLEE, MARIEKE SMITHUIS EN HEEL VEEL ANDEREN

MET ILLUSTRATIES VAN MARIEKE TEN BERGE, LINDA VAN DEN BERG, BONBIIBII,
MARIE-JOSÉ BREMER, STEFAN YAMÁ CAB, SARAH VAN DONGEN, FLOOR DE GOEDE,
ANNEMARIE VAN HAERINGEN, IVAN & ILIA, GERTIE JAQUET, EEFJE KUIJL, MICHELLE LEUVELD,
MAYON MIDDELJANS, NEDDA NAGEL, GEORGIEN OVERWATER, ANNET SCHAAP, KRISTEL STEENBERGEN,
NATASCHA STENVERT, MARIJE TOLMAN, MARIJN VAN DER WATEREN EN BARBARA DE WOLF.

moon

© diverse auteurs en illustratoren:
zie bronvermelding op pagina 190
© Moon, 2021
© Omslagillustratie: Job van Gelder
Ontwerp omslag en binnenwerk: Marieke Oele / Olis vormgeving

ISBN 978 90 488 6131 6
ISBN 978 90 488 6132 3
NUR 277

OVERAMSTEL
uitgevers

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Inhoud

Het verhaal van Herfst 9

Pamela Sharon

met illustraties van

Marijn van der Wateren

Goeie dag, stomme dag! 34

Cora Sakalli

met illustraties van

Nedda Nagel

Op een grote paddenstoel 22

Marjet Huiberts

met illustraties van

Mayon Middeljans

Twee muisjes op vakantie 44

Marianne Busser & Ron Schröder

met illustraties van

Eefje Kuijl

Blaadjes vangen 25

Pieter Feller

met illustraties van

Natascha Stenvert

Een huisje voor Mimi 46

Ruby Coene

met illustraties van

Michelle Leuveld

Herfstdierpjes 30

Rindert Kromhout

met illustraties van

Georgien Overwater

Zoek de herfst! 56

Kristel Steenbergen

Dokter Flapoor 58

Carry Slee

met illustraties van
Eefje Kuijl

De kantoorkat 64

Mirjam Oldenhave

met illustraties van
Sarah van Dongen

Bimba 72

Pieter Feller

met illustraties van
Natascha Stenvert

Het damhert 76

Marianne Busser & Ron Schröder

met illustraties van
ivan & ilia

I ♥ dierendag 80

Barbara Jurgens

met illustraties van
Barbara de Wolf

Dierendag 88

Annemarie Bon

met illustraties van
Gertie Jaquet

Herfst 94

Sjoerd Kuyper

met illustraties van
Marije Tolman

Pop 98

Sjoerd Kuyper

met illustraties van
Marije Tolman

De wakkere zevenslaper 103

Marloes Kemming

met illustraties van
Marie-José Bremer

De boze heks is ziek 116

Hanna Kraan

met illustraties van
Annemarie van Haeringen

Snoetje de egelredder 121

Carry Slee

met illustraties van
Eefje Kuijl

Regen 126

Floor de Goede

De mummie van Hetsjoepkip 128

Annemarie Bon
met illustraties van
Gertie Jaquet

Sint-Maarten 160

Pieter Feller
met illustraties van
Natascha Stenvert

De bladblazer 133

Elisabeth Mollema
met illustraties van
Linda van den Berg

De laatste schooldag 165

Nienke Peeters
met illustraties van
Marieke ten Berge

Rani is niet bang 138

Manon Sikkel
met illustraties van
Bonbiibiii

Geen cadeau voor egel 180

Annemarie Bon
met illustraties van
Gertie Jaquet

Geneuzel 146

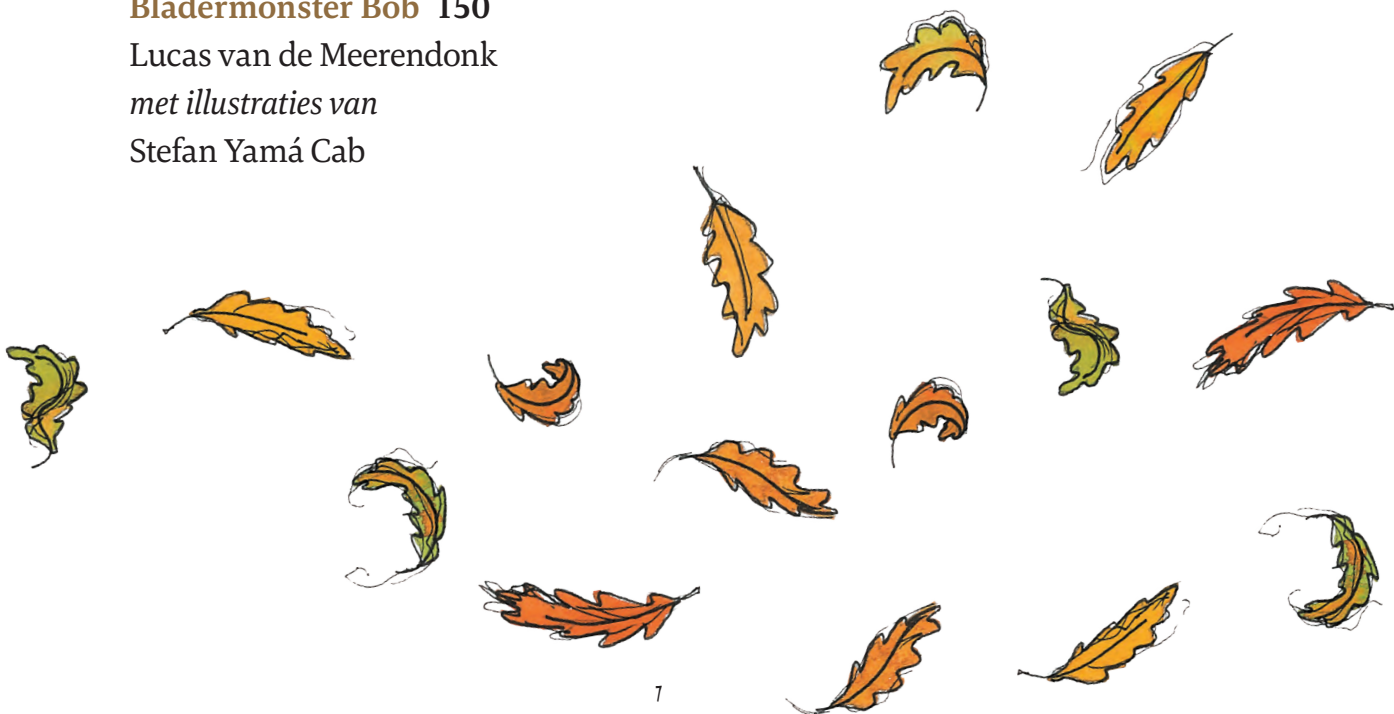
Marieke Smithuis
met illustraties van
Annet Schaap

Haren wassen 185

Pieter Feller
met illustraties van
Natascha Stenvert

Bladermonster Bob 150

Lucas van de Meerendonk
met illustraties van
Stefan Yamá Cab

Het verhaal van Herfst

GESCHREVEN DOOR PAMELA SHARON

MET ILLUSTRATIES VAN MARIJN VAN DER WATEREN

Kun jij de seizoenen opnoemen? Vast wel!
De lente.

De zomer.

De herfst.

De winter.

Heel goed!

Maar weet je ook hoe die namen er gekomen zijn? Waarom het lente is als de vogels hun nestjes bouwen? Waarom we zeggen dat het zomer is als het lekker warm is buiten? Of waarom we het herfst noemen als de blaadjes van de bomen vallen? En het winter is als het heel erg koud is buiten? Nee, weet je dat niet?

Luister dan goed, want dat ga ik je nu vertellen.

Mijn naam is Herfst, ja echt waar, en dit is het verhaal over hoe de seizoenen hun naam hebben gekregen.

Heel lang geleden was de wereld grijs. En dan niet het mooie grijs van donkere regenwolken waardoor de zon soms haar stralen laat schijnen, o nee. De wereld was van dat lelijke grijs. Zo'n kleur die altijd helemaal alleen achterblijft omdat niemand hem mooi vindt.

Waar je ook keek, alles was grijs. Er waren geen kleurpotloden, want alles was grijs. Er was geen regenboog, want alles was grijs. En de schilderijen? Die waren allemaal hetzelfde, want alles was grijs. Grijs dieren, grijze kleren, alleen maar grijs eten. Overal grijs.

Ik denk dat je het wel begrijpt.

Samen met mijn zusje en broers woonde ik in een groot huis. Mama en papa noemden het ‘ons paleisje’, maar daarvoor was het te saai. Paleizen horen mooi en indrukwekkend te zijn, zoals het huis van de koning en de koningin bijvoorbeeld. Maar mijn papa en mama waren geen koning of koningin, ze waren gewone mensen die samen met ons woonden in een saai, groot, grijs huis.

Het liefst speelden we in het huis of in de tuin. Verstoppertje, want dat was dan wél weer leuk aan al dat grijs, je kan elkaar moeilijk vinden als alles om je heen grijs is en jijzelf ook!

Mijn broer Winter was er het beste in. Hij kon heel goed stil zijn, waardoor het lang duurde voordat je hem eindelijk had gevonden. Lente vonden we altijd als eerste. Zij kon juist níét stil zijn en meestal hoorden we haar al in de verte een liedje zingen. Lente kon hele mooie liedjes zingen, zo mooi dat zelfs de vogels stopten met fluiten zodat ze naar haar konden luisteren. Mijn andere broer, Zomer, verstopte zich het liefst op warme plekjes, ergens onder. Onder de dekens bijvoorbeeld, of onder het bed. Als we langsliepen dan kwam hij langzaam omhoog om ons te laten schrikken.

En ik? Ik verstopte me het liefst buiten. Onder de bladeren die van de boom waren gevallen. Als ik die over me heen legde, dan kon niemand me zien. Of onder de ritselende struiken waardoor mijn bewegingen niet meer te horen waren.

Op een dag regende het zo hard dat ik samen met mijn broers en zusje met onze neuzen tegen het raam aan gedrukt naar buiten staarde.

‘Als het droog is, gaan we naar het bos.’

‘Jij wilt altijd naar het bos, Herfst, ik wil naar het strand!’

‘Nee, Zomer. We gaan naar de heuvel waar we vanaf kunnen rollen.’

‘Echt niet. Het gras is daar veel te nat voor, Lente. Laten we naar de schaatsbaan gaan,’ mompelde Winter.

Zo gingen we een tijdje door met het verzinnen van dingen die we zouden kunnen doen, terwijl het maar bleef regenen.

‘Misschien kunnen we een boek gaan lezen?’ stelde Lente voor.

‘Nee, daar heb ik niet zo’n zin in,’ zei ik met een zucht, maar toen herinnerde ik me iets.

‘Ik heb een idee!’

Zo snel als ik kon, rende ik naar boven. Niet zo heel lang geleden had ik op zolder een boek gevonden dat ik onder mijn matras had verstopt. Ik verstopte van alles onder mijn matras, anders ging Winter of Zomer ermee vandoor. Zoals de laatste keer, toen ik een schelp had gevonden die zo donkergrijs was dat het bijna geen grijs meer leek, en Zomer hem stiekem had gepakt en had gedaan alsof hij de schelp had gevonden. Heel stom.

Ik pakte het grote boek onder mijn matras vandaan, nam het onder mijn arm mee en rende weer naar beneden. Met een bons liet ik het zware boek op de keukentafel vallen. Meteen stonden Winter, Zomer en Lente om de tafel heen, en bogen ze zich over het boek.

‘Wat is dat?’

‘DUH! Een boek, Lente, dat zie je toch?’

‘Ja, dat weet ik ook wel, maar wat voor een boek?’ vroeg Lente nieuwsgierig.

‘Dat zal ik je laten zien. Dit is namelijk een heel bijzonder boek, dit boek heeft kleur. Ik heb het gevonden op zolder tussen alle andere oude boeken.’

‘Kleur?’ vroeg Lente.

Ik sloeg het boek open.

‘Kijk maar.’

Met zijn allen keken we naar de eerste bladzijde. Er stonden vakjes, en ieder vakje had een kleur met daarnaast de naam van de kleur geschreven. Rood, blauw, geel, groen, en nog veel meer.

‘Wow,’ zei Lente onder de indruk. ‘Dus dit zijn kleuren?’

Ik knikte en sloeg de bladzijde om. ‘Er staat nog veel meer in.’

‘Dit is de Wijze Wilg,’ las Zomer voor. Zomer kon het beste lezen van ons allemaal, want hij was de oudste. Naast de tekst was een tekening van een grote boom te zien.

‘Vroeger, toen alles nog kleur had was er een Wijze Wilg.’ Zomer sloeg de bladzijde om en las verder. ‘De Wijze Wilg groeit op de Hellende Heuvel in het Bomige Bos.’

‘O! De Hellende Heuvel en het Bomige Bos zijn hier niet zo ver vandaan! Zou de Wijze Wilg dan ook echt bestaan?’ Lente sprong enthousiast op en neer.

‘Ssht! Ik ben aan het lezen,’ mopperde Zomer, waarna hij verder las. ‘De Wijze Wilg heet niet voor niets de Wijze Wilg, want hij weet álles. Er is nog nooit een vraag geweest waar de Wijze Wilg geen antwoord op kon geven.’

‘Laten we hem gaan zoeken!’ riep ik. ‘Laten we op zoek gaan naar de Wijze Wilg, dan kunnen we hem een vraag stellen!’

Toen het eindelijk stopte met regenen waren we er allemaal klaar voor. Het boek zat in mijn tas en met z’n vieren liepen we met onze grijze kaplaarzen door het natte, hoge, grijze gras.

‘Wat gaan we eigenlijk aan de Wijze Wilg vragen?’ Lente liep achteraan en had moeite om ons bij te houden met haar korte benen.

‘Met wie Herfst gaat trouwen als ze groot is!’ Winter lachte en ik stak mijn tong naar hem uit.

‘Ik wil weten waarom Winter het nooit warm heeft,’ zei Zomer.

‘Ha! Dan wil ik weten waarom jij het altijd te koud vindt!’ antwoordde Winter.

‘Nee, ik wil een echte goede vraag stellen, eentje waar niemand het antwoord op weet.’ Lente beet nadenkend op haar lip.

‘Ik weet het!’ Zomer, Winter en Lente keken me vragend aan.

‘Ik wil graag weten hoe de kleuren uit het boek echt kunnen worden, zodat niet alles alleen maar grijs is, maar er ook andere kleuren in de wereld zijn.’ Ik had een verschrikkelijke hekel aan de kleur grijs. Grijs was saai en ontzettend stom. Vind je ook niet?

De anderen vonden het zo’n goede vraag dat ze er stil van waren.

‘Ja, dat gaan we vragen,’ zei Zomer uiteindelijk.

We liepen langs een grijze rivier waar grijze waterlelies in dreven, door een bos waarin de grijze bladeren knisperden onder onze laarzen. We liepen en we liepen totdat we geen idee meer hadden waar we waren.

‘Ik denk dat ik de heuvel zie!’ Lente wees in de verte waar een grote heuvel te zien was. Boven op de heuvel stond een boom.

We renden de heuvel op. Winter tilde Lente op en zette haar op zijn schouders zodat ze niet achterbleef.

Boven op de heuvel stonden we hijgend stil. Voor ons stond de Wijze Wilg. Hij sliep. Zijn gesnurk was goed te horen en iedere keer als hij uitademde, gingen zijn takken heen en weer.

‘Grrrrzzzzzz...Grrrrzzzzzz.’

‘Wauw, kijk!’ Lente wees naar de takken van de Wijze Wilg. Het was alsof de Wijze Wilg uit vier stukken bestond. Ieder stukje van zijn takken zag er anders uit. Sommige hadden blaadjes, andere hadden bloemen of er lag een laagje sneeuw op. Maar dat was niet het meest bijzondere. Ieder stukje van de boom had een andere kleur! Niet grijs, of lichtgrijs, of heel heel donkergrijs, nee. Allemaal kleuren die we nog nooit in het echt hadden gezien.

Voorzichtig raakte ik een bloemetje op een van de takken aan.

‘Niet doen, Herfst.’ Zomer trok me een stukje naar achteren. ‘Straks maak je de Wijze Wilg nog wakker.’

De bladeren begonnen te ruisen en de takken sloegen tegen elkaar. Het was al te laat.

‘Grrrrzzzzzz... huh wat? Chocoladetaart met slagroom!’ Langzaam gingen de ogen van de Wijze Wilg open. ‘Man, man, man wat was dat een fijne droom!’ bromde hij. ‘Ik was jarig en er was taart. Een taart met kaarsjes en...’

De Wijze Wilg knipperde met zijn ogen. ‘Ho, ho, wacht eens even. Wie zijn jullie? Droom ik nog steeds?’

De Wijze Wilg schudde met zijn takken om goed wakker te worden en er vielen blaadjes, bloemblaadjes en sneeuw naar beneden.

‘Hee, kijk uit!’

Er viel een grote bups sneeuw op Zomers hoofd en schouders, waarna hij begon te rillen van de kou.

‘O jee, mijn excuses. Ik heb al in tijden geen bezoek gehad. Wat onbeleefd van me. Ik zou jullie graag iets te drinken aanbieden, maar ja, die takken, hè.’

Ik knikte, ook al wist ik niet precies wat hij bedoelde.

‘Maar vertel me eens, jullie komen hier niet om de kat uit de boom te kijken, neem ik aan? Ha! Kat uit de boom kijken!’

Winter haalde zijn schouders op en Lente kon haar ogen niet van de bloesem op de takken afhouden, die had waarschijnlijk niks gehoord van wat de Wijze Wilg had gezegd.

‘Goed, zoals ik al zei, ik krijg nog maar zelden bezoek. Jaren geleden, toen alles nog kleur had, waren de dingen anders.’ De vrolijkheid verdween uit de ogen van de Wijze Wilg en opeens zag hij er treurig uit.

‘Toen alles nog kleur had?’ vroeg ik.

‘O ja, meisje.’ De Wijze Wilg streek met een van zijn takken over mijn hoofd. ‘Heel lang geleden was de wereld vol kleur. De zon was geel, het gras was groen, de lucht was blauw. Maar op een dag begonnen de kleuren te verdwijnen en toen werd alles grijs, en zo is het gebleven.’

‘Kunnen de kleuren weer terugkomen?’ Winter was op het grijze gras voor de Wijze Wilg gaan zitten.

‘Tja, dat is een goede vraag. Zoals je ziet, is niet alle kleur verdwenen. Ik heb de kleuren bij me gehouden en bewaard omdat ik hoopte dat de mensen op een dag hun kleuren weer terug zouden willen, maar dat gebeurde niet. De mensen vonden het wel makkelijk zo, alles grijs. En uiteindelijk vergaten ze dat er ooit kleur was.’ De Wijze Wilg zuchtte zo diep dat zijn wortels de grond lieten schudden.

‘Maar kunnen de kleuren wel weer terugkomen?’ Lente was op de schoot van Winter gekropen en Zomer en ik waren naast hen op de grond gaan zitten.

‘Natuurlijk kan dat, maar als alle kleuren allemaal tegelijk terugkomen, dan schrikt iedereen zich te pletter. Alles is al zo lang grijs, dat kun je niet zomaar veranderen.’

Ik beet bedachtzaam op mijn lip. ‘Misschien moeten niet alle kleuren tegelijk terugkomen, maar iedere keer een beetje?’

De Wijze Wilg dacht lang na en hij liet zijn takken wiegen in de wind.

‘Hmmm, ja, we zouden het jaar in een paar stukken kunnen verdelen. Als ik jullie dan alle vier een paar kleuren geef...’

‘Dan kunnen we die om de beurt loslaten zodat de mensen kunnen wennen!’ riep Lente opgewonden uit.

‘Ja! Dat is een goed idee!’

‘Geweldig idee!’

‘Dat moeten we doen!’

Iedereen schreeuwde enthousiast door elkaar heen, totdat de Wijze Wilg hard met zijn takken begon te schudden.

‘Kalm, kalm, kinderen! Het is een heel goed idee maar laten we het rustig aan doen. Ik ben een oude Wijze Wilg moet je weten, niet meer de boom van een kerel die ik ooit was. Jij...’ Hij keek naar Lente. ‘Jij bent de eerste, want jij bent het jongst. Jij krijgt de kleuren die horen bij de tijd dat de vogels hun nestjes gaan bouwen, als de bloemen na de kou weer boven de grond komen. Lichtgroen, roze, lichtblauw, zachtgeel.’

Lente hield haar hand op en er verschenen een heleboel piepkleine flesjes met daarin verschillend gekleurde poeders. Ze rolden over de palm van haar hand.

‘Voorzichtig kind! Op het moment dat het flesje opengemaakt wordt of stukvalt zal de kleur vrijkomen.’

Nauwkeurig stopte Lente alle flesjes in de tas die ik had meegenomen.

‘En jij...’

‘Ik ben Zomer, meneer de Wijze Wilg.’

‘Aha, Zomer. Jij komt als tweede en jij krijgt van mij de kleuren die horen bij lekker warm weer als je met je voeten in het water bungelt. Geel, donkergroen, helderblauw.’

Zomer stopte zijn flesjes in zijn zak.

‘En dan hebben we natuurlijk nog...’

‘Herfst! En dat is mijn broer Winter,’ piepte ik. Ik probeerde rustig te blijven, maar ik vond het zo spannend dat mijn stem heel raar deed.

‘Herfst. Jij mag je kleuren loslaten als de blaadjes van de bomen beginnen te vallen en de dieren hun eten gaan verzamelen. Rood, oranje en bruin.’

Mijn flesjes tikten zacht tegen die van Lente toen ik ze opborg in mijn tas.

‘En als laatste is er Winter. Jij zult nog even moeten wachten, maar als het zo koud buiten is dat je een sjaal en muts moet dragen en het begint

te vriezen, dan ben jij aan de beurt. Wit, ijsblauw, maar ook grijs, want natuurlijk mag het grijs niet helemaal verdwijnen.'

Winter keek nadenkend naar de flesjes en stopte ze toen in de binnenzak van zijn jas.

'Denk eraan dat jullie de kleuren in de juiste volgorde loslaten! Eerst Lente, dan Zomer, dan Herfst en dan Winter.'

Alle vier knikten we.

'Mooi. Na al deze inspanning ben ik wel weer toe aan een dutje. Ik ben benieuwd of er nog iets over is van die chocoladetaart.'

Een paar minuten later klonk het geluid van het gesnurk van de Wijze Wilg weer over de heuvel.

'Maar ik wilde hem nog vragen waarom Winter het nooit warm heeft...' mopperde Zomer.

'Dat kunnen we een andere keer doen.' Winter sprong op. 'Wie het eerste beneden is!'

We renden bijna de hele weg naar huis. Lente op de rug van Zomer en als hij moe werd op de rug van Winter. Ik hield mijn tas zo dicht mogelijk bij me, zodat ik zeker wist dat de flesjes veilig waren.

Er zouden kleuren komen!

Alles zou niet langer stom, saai grijs zijn!

Toen we thuiskwamen besloten we dat Lente haar flesjes meteen open zou maken. Zenuwachtig stonden we in een kleine kring in de tuin.

'Wat als er niets gebeurt en de Wijze Wilg een grapje heeft gemaakt?'

'Er is maar één manier om daarachter te komen, Zomer.'

Lente maakte haar flesjes open en het poeder werd meegenomen met de wind. We keken, maar...

Er gebeurde helemaal niets. Al het poeder was verdwenen, maar er waren nergens kleuren te zien.

'Zie je wel. Alles is nog steeds grijs.' Teleurgesteld stopte Lente de lege flesjes weer in mijn tas.

'Laten we naar binnen gaan.'

We waren bijna bij de deur toen ik iets vreemds zag.

'Wacht! Kijk eens.'

Ik wees naar beneden. Vlak bij de deur groeide een bloemetje. Een piepklein bloemetje, niets bijzonders verder, alleen was het bloemetje niet langer meer grijs, maar had het een andere kleur gekregen. Snel pakte ik het boek erbij om de kleur op te zoeken.

‘Roze! Dat is roze!’

Ook het bloemetje daarnaast kreeg een kleur, en het gras, en de struiken en de bomen. Het ging niet snel maar dat was niet erg. Zo konden alle mensen eerst wennen aan de nieuwe kleuren, precies zoals de Wijze Wilg had gezegd.

En zo kreeg de wereld langzaam weer kleur.

Toen Zomer een paar maanden later aan de beurt was, werd niet alleen het water gekleurd, maar ook de lucht, het zand, de schelpen en de stenen. Mijn flesjes lieten de bladeren aan de bomen verkleuren van groen naar rood en oranje. Bijna alles had nu kleur: de huizen, de planten, de dieren. Alleen de mensen waren nog steeds grijs.

Winter was bijna aan de beurt, toen er iets bijzonders gebeurde.

‘Herfst! Herfst! Kijk!’

Lente kwam aangerend en stak haar hand uit. Haar grijze hand was lichtbruin geworden.

‘En die van Zomer is donkerbruin!’

Ik keek naar mijn eigen hand en zag dat die ook langzaam bruin werd, iets donkerder dan die van Lente. Ook alle mensen kregen kleur! Sommige mensen waren wit net als Winter, andere beige, roze, lichtbruin, donkerbruin of bijna zwart.

Het poeder uit het laatste flesje van Winter waaide weg. De laatste kleuren waren losgelaten en nu zou de wereld niet langer alleen maar grijs zijn.

De Wijze Wilg vertelde aan iedereen die hem vroeg waar de kleuren vandaan kwamen, dat het kwam door de Lente, de Zomer, de Herfst en de Winter. Ieder stukje van het jaar had zijn eigen kleuren gekregen.

En zo kregen de seizoenen hun naam, de namen van mijn broers, zusje en mij.

En wij?

Wij speelden nog steeds verstoppertje buiten. Het was nu wel een stuk makkelijker, maar dat was niet erg, want zou jij ook niet liever de kleuren om je heen hebben in plaats van alleen maar grijs?

Als iemand jou nu vraagt of je weet waar de namen van de seizoenen vandaan komen, dan kun je ze mijn verhaal vertellen. Het verhaal van Herfst en haar broers en zusje. Het verhaal over hoe de wereld haar kleur weer terugkreeg.